

PAVEL MONDSCHJIN

2026

AJKA

A OHNIVÝ PES

AJKA A OHNIVÝ PES

Text © Pavel Mondschein, 2026

Ilustrace (obálka a uvnitř) © Simona Pavlásková, 2026

Redakce: Ondřej Kocáb

Korektura: Kateřina Romanová, Lucie Tvarohová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-7711-042-6

ISBN 978-80-7711-043-3 (PDF)

ISBN 978-80-7711-044-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7711-045-7 (MOBI)

KAPITOLA I

OPUŠTĚNÝ DŮM

Mezi kontejnery vtěsnanými do úzkého průchodu sebou cosi mrsklo. Ajka zatajila dech a přikrčila se vedle živého plotu. Někdo tam byl! Srdce jí samým vzrušením poskočilo a úplně zapomněla na tíhu školní brašny na zádech. Opatrně, aby se neprozradila, zamířila k popelníci. Sníh jí pod nohama slabounce křupal a čepice s velkou bambulí, kterou dostala od babičky k jedenáctým narozeninám, před ní vrhala v odpoledním světle dlouhý stín.

Za zády jí cosi šustlo. Než se ovšem stačila ohlédnout, za plechovými nádobami zacupitaly nožky a bojově naladěný skřehotavý hlásek zvolal: „Šak já věděl, že sa ťa dočkám, blehavico prašivá, zrzavá! Seš v tom křáku! Vidím ťa, mňa sa neschováš! Za ní, Šedivko, hýýý!“

Z úkrytu vyrazila drobounká postavička sedící obkročmo na hřbetě šedobílé krysy. Bojovníček navlečený v zelené kamizole a v kalhotách z krtčí kůže třímал v ruce vražedné kopí – nebo by jistě vražedné bylo, kdyby nepřipomínalo tužku z Ajčina penálu. Proklouzl dívce pod nohama, aniž jí věnoval jediný pohled, a tryskem uháněl po namrzlém chodníku ke škvíře v houští. Ani se nezastavil, jen vločky vířící ve vzduchu ještě chvíli označovaly místo, kde se za ním větve zavřely.

Ajka div že radostí neposkočila. Skřítek Ruprecht! Toho neviděla už celou věčnost. Měl sice ošklivý slovník

a ne zrovna vybrané vychování, ale vždycky s ním byla zábava. A kde se proháněl on, tam se někde poblíž schovala i...

Na opačné straně ulice zašustilo křoví a vyjukla z něj liščí hlava ozdobená drobounkými parůžky. Zvíře se rozhlédlo a Ajka byla ochotná přísahat, že se zlomyslně zahihňalo.

No samozřejmě, šprýmařka Dailla, její stará známá. Kouzelná liška, které se Ruprecht už celé roky marně snažil dostat na kobytku. Ajka netušila, co proti ní skřítek vlastně má. Kdykoliv se jí na to zeptala, jen mávla tlapkou a poťouchle poznamenala, že „ta kamizola už stejně potřebovala vyprat“.

Dailla vyhledala na dálku Ajčin pohled, šibalsky na ni mrkla a stáhla hlavu zpátky do křoví. Ani suchá větvička tentokrát nezašustila. Ale když už se zdálo, že je liška nadobro pryč, vynořila se znova špička jejího čumáku a cukla sebou, jako by dívce říkala: *No tak pojď už, nezdržuj!*

Lidé, kteří právě procházeli po protějším chodníku, celému výjevu nevěnovali žádnou pozornost. Pochopitelně. Ruprechta, Daillu i všechny ostatní pohádkové postavičky viděla jenom Ajka. Však si je také sama vymyslela!

Teď nijak zvlášť neváhala. Sice babičce slíbila, že půjde ze školy rovnou domů, jenže... jenže Dailla ji očividně vybízela, ať jde za ní! Nepochybně měla něco za lubem, liška jedna podšitá. A určitě něco zábavného, na lotroviny totiž měla čuch!

Ajka přistoupila ke křoví a pokusila se prodrat na druhou stranu. Možná by to šlo, na svůj věk byla celkem

AJKA A OHNIVÝ PES

drobná – jenomže ta pitomá brašna na zádech ji nechtěla pustit dál! Nakonec přece jen něco prasklo, cosi povolilo a dívka proletěla zbytkem živého plotu jako špunt z lahve. Nečekaně nabytá svoboda však měla svou cenu: dívka zakopla a jak široká, tak dlouhá se zabořila do hluboké závěje.

Zdalo se jí to, nebo vážně zaslechla štěkávy liščí chechot?

Zaprskala, vytřela si sních z očí a rozhlédla se. Kde se to vlastně ocitla? Vypadalo to jako velká zahrada nebo malý sad. Stromy uložené k zimnímu spánku roztahovaly holé větve nad neporušenou bělostnou pokrývkou a živý plot, který prostor ohraničoval ze tří stran, jako by jasně odděloval svět na *tady* a *tam*.

Čtvrtou stranu zahrady uzavíral zadní trakt jednopatrového domu. V zašlé okrové omítce se tvořily praskliny a komín byl jedním z mála v okolí, ze kterého se nekouřilo.

No jasně, blesklo Ajce hlavou. To je ten opuštěný dům u potoka!

Z téhle strany ho málem nepoznala.

Vstala, oprášila se a pomalým krokem se vydala k malé terase obehnané polorozpadlým zábradlím. Už o tom domu slyšela, jako každé dítě široko daleko. Vyprávěla se o něm spousta příběhů, jeden podivnější než druhý. Že je prý začarovaný, že v něm straší a v okolí že se dějí divné věci. Usmála se. Výborně! O důvod víc se tu pořádně porozhlédnout.

Zatím však nic nenasvědčovalo tomu, že by se ty povídačky zakládaly na pravdě. Okolí rozhodně nepůsobilo nijak strašidelně. Možná trochu zanedbaně a opuštěně, ale nic víc. Panovalo tu příjemné ticho, všechny zvuky z ulice zněly jaksi tlumeněji. Ajce se tu líbilo.

Koutkem oka zahlédla pohyb. Zdálo se jí to, nebo se za zaprášeným oknem v přízemí vážně mihl zrzavý liščí kožich? Hm, že by ji Dailla zvala dovnitř? Nemůže se ale přece jen tak vetřít do cizího domu. To nejde, to se nedělá... jenže kouzelná kamarádka ji tam určitě nevábí pro nic za nic!

Rozhodla se, že to nechá na osudu. Když bude ode-mčeno, znamená to, že dům proti její návštěvě nic nenamítá a ona může bez obav dovnitř. To je celkem fér, ne?

Zhluboka se nadechla, zavřela oči a stiskla kliku.

Cvak.

Panty slabě zavrzaly, dveře se otevřely dokořán a Ajka nakoukla dovnitř.

„Haló, je někdo doma?“ pípla.

Nečekala, že by jí kdokoli odpověděl. Podlahu i nábytek pokrývala vrstva šedavého prachu, jeho částčky tančily i ve vzduchu a jiskřily v paprscích odpoledního slunce. Vonělo to tu jako stránky staré knihy zapome-nuté pod postelí.

Vešla dovnitř a rozhlédla se. Stála ve velkém obývacím pokoji, který musel kdysi vypadat opravdu velkolepě. Kolem mohutného dubového stolu byly rozestavené elegantní, kůži potažené židle. Zdi lemovaly starožitné knihovny a šatní skříně. Nad dávno vyhaslým krbem visel zarámovaný obraz. Skutečný obraz, ne zvětšená fotografie. Pózovala na něm celá rodina: šedivější brýlatý muž, usměvavá žena v dlouhých květovaných šatech, dívka s překrásným modrým šátkem na rame-nou a malý klučina s odřenými koleny. Vypadali šťastně. Napravo od krbu vedlo do patra bytelné schodiště.

AJKA A OHNIVÝ PES

Ajka těkala pohledem po místnosti, ve které už možná celá desetiletí nikdo nestál, a nasávala její atmosféru. Cítila se jako objevitelka dávných civilizací.

Pustila se do prozkoumávání, záhy však zklamaně zjistila, že vlastně není co prozkoumávat. Šatníky, knihovny, komody i příborníky – to všechno zelo prázdnou. Přesto dál systematicky otevírala jednu skříň za druhou pro případ, že by se v některé z nich ukrýval třeba vchod do pohádkového světa. Ale jediný poklad, který našla, byl dlouhý modrý šátek – možná tentýž, který měla dívka na obrazu. Sundala ho z ramínka a zavinula se do něj. Byl hebký a voněl zapomenutými vzpomínkami.

Zhluboka se nadechla a místnost se vlivem její představitosti začala pomalu měnit. Ovšem ne do pohádkova jako obvykle. Tohle bylo nové. Prach zmizel, na oknech přibýly záclony, vzduch se projasnil. Tatínek rodiny seděl s novinami u stolu a s úsměvem házel očkem po mamince, která u šicího stroje právě dokončovala letní šaty. Kolem jídelního stolu řádily obě děti, vzduchem se nesl jejich smích a vůně buchů z trouby.

Jako kdysi dávno u Ajky doma. Předtím než... než...

Cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Prudce zamrkala a zatřásla hlavou. Ne! Na tohle nesmí myslet. A už vůbec nebude brečet! Slíbila si to! Slíbila si to už tenkrát a celé měsíce to dokázala dodržet, i když to bylo občas děsně těžké. Tak to teď přece neporuší!

Zhluboka, roztřeseně se nadechla a pokusila se stočit myšlenky jinam. Rychle zapomenout na okolí a stáhnout se do toho světa, který žil za jejími očními víčky. Do světa plného hubatých skřítků a draků a rybek plnicích

prání... do světa fantazie, který byl vždy po ruce a do kterého nemělo trápení opravdového života přístup. Ty schody vedle krbu, ty přece vedou nahoru k raketě! Ano, to je ono! A ona je kosmonaut. Poletí na nějakou vzdálenou planetu, kde objeví zpívající žáby, ze kterých sestaví sbor. Bude s nimi cestovat po galaxii a proslaví se po celém vesmíru!

Pousmála se. Ano, tak je to lepší. Kapitánku kosmického putovního pěveckého sboru přece netrápí nic než shánění vesmírných much pro žáby a sem tam nějaký ten zbloudilý roj meteorů.

Náhle jako by se jí za zády udělalo teplo. Otočila se a překvapeně zamrkala. Vzduch před ní jako by matněl, vířil a houstl. Na dosah ruky se v prostoru objevila malá rudá skvrnka, která s jiskřením pulzovala a neustále se zvětšovala.

„Páni,“ vydechla a fascinovaně pozvedla dlaň, aby se té miniaturní červené galaxie dotkla.

Jenže než to stačila udělat, stalo se něco jiného: z rudého mraku se s lupnutím vynořila veliká zvířecí hlava. Ajka leknutím uskočila. Hlavu vzápětí následoval i zbytek těla. Mohl to být pes – pokud by psi byli velcí jako tele a místo srsti měli tančící oheň.

„Fuj, to jsem se lekla!“ ulevila si a trochu nervózně se pousmála. „Tebe ještě neznám, kdopak jsi?“

Hleděla na tvora spíš zvědavě než se strachem, z prvotního úleku se rychle vzpamatovala. Bytosti, které vytvářela její bujná fantazie, byly neškodné; za prvé mívaly dobráckou náuru a za druhé – a to především – byly nehmotné. Tentokrát se její představivost překonala. Pekelný pes vypadal vážně jako živý. S temným vrčením

hrozivě odhaloval pysky a krok za krokem se k ní blížil. Prkenná podlaha pod jeho tíhou zavržala.

Ajka se zarazila.

Podlaha pod jeho tíhou zavržala!

„Ty... ty nejsi... můj?“ hlesla a po zádech jí přeběhl mráz. Jestli se nejednalo o žádnou její představu a opravdu se před ní objevil obří pes s očima rudýma vztekem, ohněm v srsti a tlamou plnou zubů...

„Pomoc!“ vyjekla, když konečně získala zpět vládu nad tělem, a dala se na útěk.

Bestie se okamžitě rozběhla za ní. Obývací pokoj zaplnilo zuřivé štěkání, cvakání čelistí a přízračný žár. Ajka utíkala ke dveřím, šelma jí ale zatarasila cestu. Zatočila tedy smykem kolem dubového stolu, převrátila masivní židli a pelášila po schodech do patra. Pes tak mrštný nebyl. Její manévr ho vyvedl z rovnováhy, a když se snažil vybrat zatačku, vrazil bokem do dřevěného sloupku takovou silou, až zábradlí schodiště zapraštělo. Nijak si toho ale nevšiml a řítil se za ní dál.

Zaběhla do první otevřené místnosti. Ihned za sebou zabouchla dveře a opřela se o ně celou vahou, jenže proti té ohnivé hromadě svalů neměla nejmenší šanci. Náraz mohutného těla do dveří ji odhodil zpět jako nakopnutý polštář. Odkutálela se po zemi a s hrůzou sledovala, jak se k ní příšera blíží. Pevně zavřela oči a v obranném gestu před sebe pozvedla ruce.

Čekala... čekala... jenže ono se nic nedělo!

Pootevřela jedno oko. Pes stál naproti ní, funěl, cenil zuby... ale místo aby upíral rudý pohled na ni, nemohl jej spustit z modrého šátku, který měla stále omotaný kolem krku. Fascinovaně ho pozoroval.

AJKA A OHNIVÝ PES

„L-líbí se ti?“ zeptala se po chvíli tiše.

Pomalounku si ho svlékla a třesoucí se rukou mu ho podala. Pes natáhl hlavu a nedůvěřivě k němu přičichl. Najednou už nevypadal zdaleka tak hrozivě jako předtím. Přestal z něj sálat spalující žár, oheň šlehající z těla se ztlumil na pár drobných plamínků tančících po krátké šedé srsti a svit v očích nahradilo něco jiného. Že by smutek?

Zabořil čumák do šátku a zakňučel.

„Chtěl bys ho?“ pokusila se Ajka o úsměv. „Jasně, že jo. Tak tumáš, vezmi si ho. Na! Je tvůj.“

Zvedl k ní pohled, ve kterém měl vepsáno mnohem víc, než dokázala během toho krátkého okamžiku přecítit. Pak nesmírně opatrně vzal onen kus látky do zubů a otočil se. Vzduch před ním zavířil, načež zmizel v záblesku červeného světla.

„Páni, to... to... to bylo *něco*!“ vydechla fascinovaně Ajka. Matně si uvědomovala, že by asi měla být vyděšená. Nedokázala ale přestat myslet na to, co *úžasného* právě zažila. Jak by ostatní děti ze školy zíraly, kdyby jim to vyprávěla! A babička...

Střelila pohledem z okna. Venku se začínalo šerit.

„Do háje, babička!“ vyjekla a už stála na nohou.

Babička bude mít určitě strach, kde se zase toulá! Musí honem domů, než bude zle.

Rozběhla se ozlomkrk dolů do přízemí. Ale ještě než vyběhla otevřenými dveřmi na zasněžený dvůr, zastavila se u krbu a naposledy pohlédla na obraz. Dívka s modrým šátkem se na ni mile usmívala. A teprve teď si Ajka všimla, že v náručí drží spící štěně, uzlíček šedé srsti s kulatou hlavou a bílou špičkou ocasu. Namalovaná

holčička ho držela opatrně, aby se neprobudilo, a ono do ní bylo zachumláné, jako by představovala celý jeho svět. Malířův štětec dokázal vystihnout nejen podobu těch dvou, ale i vzájemnou důvěru, lásku a spojení, které dalece přesahovalo plátno obrazu.

Povzdechla si. Také by si přála mít v životě někoho takového. Jenže dokud tu byli rodiče, žádné zvíře jí nedovolili, a ani babička tomu nápadu teď nebyla nakloněná.

Smutně se pousmála, nadhodila si na zádech školní brašnu a vykročila do mrazivého zimního večera. Zatímco se drala živým plotem zpátky na ulici, po zasněženém dvoře pobíhala liška Dailla se skřítkem Ruprechtem a honili se sem a tam. Ale jak se Ajka vzdalovala, oba průsvitněli, až se rozplynuli ve vzduchu.

KAPITOLA 2

BITVA NA SNĚHOVÉM KOPCI

„Vegetativní rozmnožování může probíhat například prostřednictvím šlahounů, cibulí nebo oddenků. Ale ať je způsob jakýkoliv, pokaždé vznikne další, stejná, kompletní rostlina, která využívá materiál svého rodiče...“

Ajka poslouchala výklad jedním uchem, a to jen proto, aby mohl okamžitě uniknout na svobodu tím druhým. Už od včerejška měla hlavu plnou dočista jiných věcí – důležitějších a hlavně zajímavějších. Viděla přece pekelného psa! Opravdového! Koho by v takovou chvíli zajímalo nějaké... vegetentotivní... tentononc?

Vídávala různé věci, už dávno si na to zvykla. Dobře si ovšem uvědomovala, že to jen pracuje její divoká fantazie. Například ty tři krysy v kloboucích, které už od začátku hodiny stepovaly po tabuli, rozhodně nemohly být skutečné. Zato včera, včera tam ten pes opravdu *byl*! Mohla si na něj klidně sáhnout. A on si od ní vzal šátek! Kolik dalších věcí kolem sebe má a přehlíží je v domnění, že si je sama vymýšlí? Co když je svět mnohem zajímavější, než si myslela, jen po něm musí chodit s otevřenýma očima? Co když –

Na desku stolu před ní zaklepal tenký prst, aby upoutal její pozornost.

„No tak co, Aleno? Jaké typy hlíz známe?“

Automaticky zvedla zrak a střetla se s pohledem, který na ni *pančelkadvořácková* upírala přes horní obroučku kostěných brýlí.

Dívka trochu zmateně zamrkala. Jak že zněla otázka?

Učitelka si jen povzdechla a otočila se do třídy.

„Tak kdo nám to poví? Štěpáne, třeba ty.“

„Máme... oddenkové, stonkové a... kořenové?“ vypočítával trochu váhavě vyvolaný žák.

„Správně,“ přikývla učitelka. „Teď si nalistujte stranu padesát osm, budeme pokračovat.“

Ovšem než se vydala ke katedře, otočila se zpět k Ajce. Naklonila se nad ni a tak tiše, aby ji nikdo jiný neslyšel, se zeptala: „Je všechno v pořádku, Aleno?“

Ta jen mlčky přitakala. Co jiného měla dělat? Omluvit se, že neposlouchala výklad, jelikož se snažila přijít na to, které pohádkové bytosti opravdu existují a které jsou jen vymyšlené? To už bylo lepší neříkat nic.

Vyučující si ji chvíli měřila zkoumavým pohledem. Pak jí na rtech bleskl trochu chápavý, trochu smutný úsměv a řekla: „Dobře. Zkus se prosím soustředit, ano?“

Učitelé na ni byli hodní. Od zmizení jejich rodičů sice uplynulo několik měsíců, ale většina kantorů byla i nadále ochotná přimhouřit oko nad tím, že je myšlenkami někde jinde než v jejich hodinách. Pravda, nenápadně naznačovali, že by si měla dát pozor, aby se jí nezhoršily známky. Ale copak jsou nějaké známky důležité, když jste se setkali s *pekelným psem*?

Věděla, že to musí někomu říct, že si nedokáže nechat takovou věc jen pro sebe. Musela se o ni s někým podělit. Ale komu to má povědět? Babičce? Ta by se jen usmála, ovšem nebrala by ji vážně. Tak Hubertovi! Ten jí sice

AJKA A OHNIVÝ PES

možná také hned neuvěří, ale bude souhlasně přikyvovat a přemýšlet, jestli to je nějaká nová hra. Navíc ho uvidí už za chvíli – vyučování běčku dnes končí stejně jako její třídě, takže na ni bude čekat před školou. A hned jak ho uvidí, tak mu to...

Zarazila se. Ne, neřekne mu to. Je to přece nesmysl, ohnivý pes. Taková hloupost! Určitě se spletla. Nebyl skutečný, něco se jí zdálo. A i kdyby nezdálo, musí se o tom nejdřív přesvědčit. Získat nějaký důkaz.

V Ajce uzrálo rozhodnutí. Ano, takhle to udělá. Jakmile se jí naskytne první příležitost, zkusí se do toho domu proplížit znovu a ověří si, že ten pes opravdu existuje. Třeba by ho mohla vyfotit! A až se ujistí, že nebude za blázna, hned to Hubertovi řekne!

S touhle myšlenkou se nemohla dočkat konce vyučování. Paní učitelka Dvořáčková se jí naštěstí už na nic neptala, a tak si mohla v klidu dokoukat závěr vystoupení tří stepujících krysáků. Ti vše zakončili velkolepou pózou, poklonili se třídě, která neměla o jejich existenci ani ponětí, zamávali kloboučky a zmizeli za tabulí.

Zazvonilo.

~~~

Zatímco některé děti se s posledním zvoněním vyhrnuly ze školy, jako by na celém světě neexistovalo nic důležitějšího než být konečně venku, Ajka nespíchala. Pečlivě si zapnula bundu, omotala šálu kolem krku a navlékla rukavice. Mrazilo, až praštělo.

Vykoukla skrz prosklené dveře. Před budovou na ni čekal sníh a také Hubert. Stál u nízké zídky, která oddělovala trávník od chodníku, a měl na ní vyskládanou pěknou řádku sněhových koulí. Vypadaly jako na

výstavce, ale Ajka věděla, že mají jiný účel. Praktičtější. Hubert určitě číhal na dvojčata ze čtvrté třídy, se kterými vedl nevyslovenou válku. Nebrali se v ní zajatci a vše bylo dovoleno. Průměr nastávalo akorát ve chvílích, kdy k nim šel na nedělní oběd. Dvojčata totiž byli jeho bratrancei.

Ajka obrátila oči v sloup. Hubert sice chodil stejně jako ona do páté třídy, do béčka, ale občas se choval vážně jako malý kluk. Jenže co naplat – válka je válka, a tak měla morální povinnost mu pomoci. Od toho přece kamarádi jsou!

Na poslední chvíli se ale zarazila a zůstala stát ve školní chodbě jako přimrazená. Zpoza rohu budovy se právě vynořila partička sedmáků, samozřejmě s Vivian uprostřed. Ajka se ihned skrčila za fíkusem vedle dveří a snažila se stát neviditelnou. Tady ve škole by si asi nic moc nedovolili, ale setkání s nimi by stejně nebylo příjemné. Ne snad, že by se Ajka bála, to ne! Ona se přece nebála nikdy. Ale i tak teď zatáhla hlavu mezi ramena, skrčila se a s přehnanou pečlivostí si jala zavazovat tkaničky. Nebyla přece její chyba, že sedmáci mezitím zmizeli za školní branou!

Když opatrně vyhlédla ze dveří, vzduch už byl čistý. Sice tím bohužel přišla o bombardování dvojčat, ale to byla jen mírná daň za trochu klidu. Navíc, ještě se nedobojovalo. Ne, dokud Ajka neřekne! Hubert stál u zídky jen kousek před ní, otočený zády ke škole. A to byla chyba. Jelikož neměl oči na temeni hlavy – a i kdyby ano, zakrýval by je veliký kulich – nemohl uhnout veliké sněhovce, která ho trefila přímo mezi uši. Až mu z toho čepice poskočila.

AJKA A OHNIVÝ PES

Se zaklením se otočil, aby dal útočníkovi co proto. Ale místo posíl, které si přivolala dvojčata na pomoc, tam stála jen vesele se šklebící Ajka.

„To aby se ti v té makovici konečně rozsvítilo,“ zubila se na něj. „Tak pojd'. Dneska se chystá velký boj, ten nemůžeme propásnout.“

Opětoval jí úsměv, opucoval si temeno od sněhu a popadl školní brašnu. Pospíchali na kopec k lesu.

~~~

„...no a když to Bledule viděla, co myslíš, že udělala? Jak jsem tam seděl, normálně mi vyběhla po noze na břicho, tam si sedla a začala si na Pipina stěžovat! Fakt nekecám – takhle dala packy a vypadala, že se mračí!“ vyprávěl Hubert s nadšeným výrazem a připlácl hroudu sněhu na vrchol hradby. Miniaturní sněhová pevnost začínala dostávat tvar.

„Páni, já ti tak závidím,“ přiznala se Ajka, zatímco pečlivě tvarovala střílnu. „Vůbec jsem netušila, že s morčatama může být taková psina. A hlavně, že si na tebe takhle rychle zvyknou. Vždyť jak dlouho Bleduli s Pipinem máš? Jenom měsíc, ne?“

„Měsíc a půl. Taky co mi to dalo práce! Nejdřív se hrozně báli a zdrhali přede mnou, nevěřili mi. Ale postupně jsem je lákal na žrádlo, nechali se pohladit... no a teď, když jsou sami, dělají hrozný bugr a neztychnou, dokud je nepřijdu pomazlit. Mamánci jedni.“

Ajka vyprskla. „Prosím tě, jak dělá morče bugr? Jako že žvýká moc nahlas?“

„Pískají tak hlasitě, že je slyším do vedlejšího pokoje... když nejsou zavřené dveře,“ zazubil se Hubert. „To je výhoda třeba oproti paviánům – sousedi si tak nestěžují. Ale něco je naučit je hrozná dřina.“

„Morčata jsou boží,“ zastala se dívka malých tvořečků. „Jak jsou chlupatý, a ty čumáčky a pacičky! Tak bych je hrozně chtěla. Jenže naši mi je nikdy nedovolili,“ dodala po chvíli a dál se radši věnovala závěrečným úpravám sněhové stavby.

Pevnost, kterou zde budovali, nebyla nijak extra rafinovaná – v podstatě se jednalo jen o široký val doplněný strílami, nepřiliš hlubokým příkopem a krytými boky. Těžko by ji někdo označil za dílo strategického génia, ale svůj účel plnila dokonale. O kus níž stála ve svahu její sestra – o něco nižší, ale zato víc roztažená do šířky.

Ajka si spokojeně prohlížela výsledek společného díla, když si povšimla, že Hubert mlčí a trochu se mračí.

„Co je?“ zeptala se ho.

Trochu se ošil.

„Nic, jenom jsem si vzpomněl... Alena s Tomášem z naší třídy měli zase blbý kec,“ zahučel.

„O tátovi s mámou?“

Mlčky přikývl a trochu neochotně dodal: „Dohadovali se, co se tvým rodičům vlastně stalo.“

„Tak se dohadovali, s tím nic nenadělám,“ pokrčila rameny. Snažila se o neutrální tón, jenže u srdce ji při tom bodlo. Ještě pořád to bylo moc čerstvé.

„Chechtat se u toho ale nemuseli, pitomci,“ prohlásil Hubert temně.

V tu chvíli jí došlo, že ten šrám na jeho tváři byl asi čerstvý. U něj si jeden nikdy nemohl být jistý. Při všech těch vylomeninách, které prováděl, se na něj všemožné modřiny a odřeniny chytaly jako morčecí chlupy na semiš. On sám už je nejspíš ani nevnímal. A tenhle konkrétní němý svědek zřejmě vypovídal o tom, co se

ve třídě seběhlo, když spolužáky – dozajista *slušně* – požádal, aby se přestali bavit na její účet.

To vědomí ji potěšilo.

„Kašli na ně,“ usmála se na něj. „Jak jsi sám řekl, jsou pitomí.“

Hubert kývl, otočil se ke sněhovému valu a chvíli se v něm rozpačitě vrtal. Jako by k něčemu sbíral odvalu. To k němu moc nesesedlo, protože kuráže měl – na rozdíl od rozvážnosti – vždycky na rozdávání.

„A už o nich víš něco víc?“ vypadlo z něj nakonec. „Teda, jako o rodičích. Ne o těch pitomcích od nás ze třídy. Chápeš.“

Na tohle téma se jí neodpovídalo jednoduše, ale musela něco říct. Zasloužil si to.

„Babička něco určitě ví, ale nic mi neprozradí. Zkoušela jsem to. Hrozně mě tím štve. Chová se, jako bych byla malá. Akorát pořád říká, že je furt ještě hledají, ale...“

Nedokončila. To „ale“ bylo dost výmluvné samo o sobě.

„Myslíš, že jsou... mrtví?“

To poslední slovo mu nešlo příliš přes rty, ale přesto si s ním nakonec poradil.

Spolkla všechny svoje pochybnosti a přikývla. Jen jednou, ale i v tom malém pohybu byla jakási definitivnost, která ji samotnou děsila.

„Hele, a proč vlastně děláme ty pevnosti dvě?“ změnil nečekaně téma i tón hlasu. „Nestačila by nám jedna?“

Ajka vděčně stočila pozornost jinam.

„Neboj, však uvidíš,“ ušklíbla se a chytila ho za ruku. „Tady jsme hotoví, ne? Tak pojď, už to začne.“

AJKA A OHNIVÝ PES

Odvedla ho kousek výš po svahu, odkud měli dobrý výhled na dvojici sněhových staveb, jiskřících se v paprscích zapadajícího slunce.

„Tamhle dole, tam se rojí zimní skřítkci z Bělohrádku,“ vysvětlovala Ajka. „Jsou našťvaní, protože ledoví medvědi z Třaskabergu jim ukradli památeční vous Dorga Obrobije, jejich legendárního vojevůdce.“

„Ukradli plnovous? Proboha, proč?“

„Co já vím?“ pokrčila rameny. „Třeba si s ním pucují doupata. Skřítkovské vousy skvěle chytají prach. Každopádně teď se tady schyluje k obří bitvě. Kolem dolního opevnění se už rojí červené čepice. Skřítkci někde sehnali i pár trubek a teď se na ně snaží troubit. Moc jim to nejde. Zní to spíš, jako když pšoukneš do trychtýře... Ale hele, oni to asi dělají schválně! Medvědům v horní pevnosti to vadí, nejspíš mají citlivé uši. Začínají našťvaně rvát, pobíhají sem a tam a vytrhávají si z hrudi chuchvalce srsti,“ popisovala Ajka zaujatě dění na svahu. „A už útočí! Skřítkové utíkají do svahu, mávají palicemi, zakopávají jeden přes druhého, ale běží pořád dál!“

„Jen do nich!“ povzbuzoval je Hubert. Sice neviděl svět Ajčinýma očima, ovšem vyprávěla to všechno tak živě, že na tom vlastně ani nezáleželo.

Usmála se. Věděla, že se mu to bude líbit. Proto ho sem také vzala a proto společně tohle bojiště pro skřítky a medvědy postavili. Obě armády toho náležitě využily. Zřejmě byly ochotné tu měřit své síly do skonání světa – nebo aspoň do chvíle, než památeční vous připadne nezpochybnitelně jedné z nich. Válečná štěstěna se přikláněla tu na jednu stranu, tu na druhou, ale ve své vrtkavosti se na nikoho neusmívala příliš dlouho.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ajka a ohnivý pes***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.